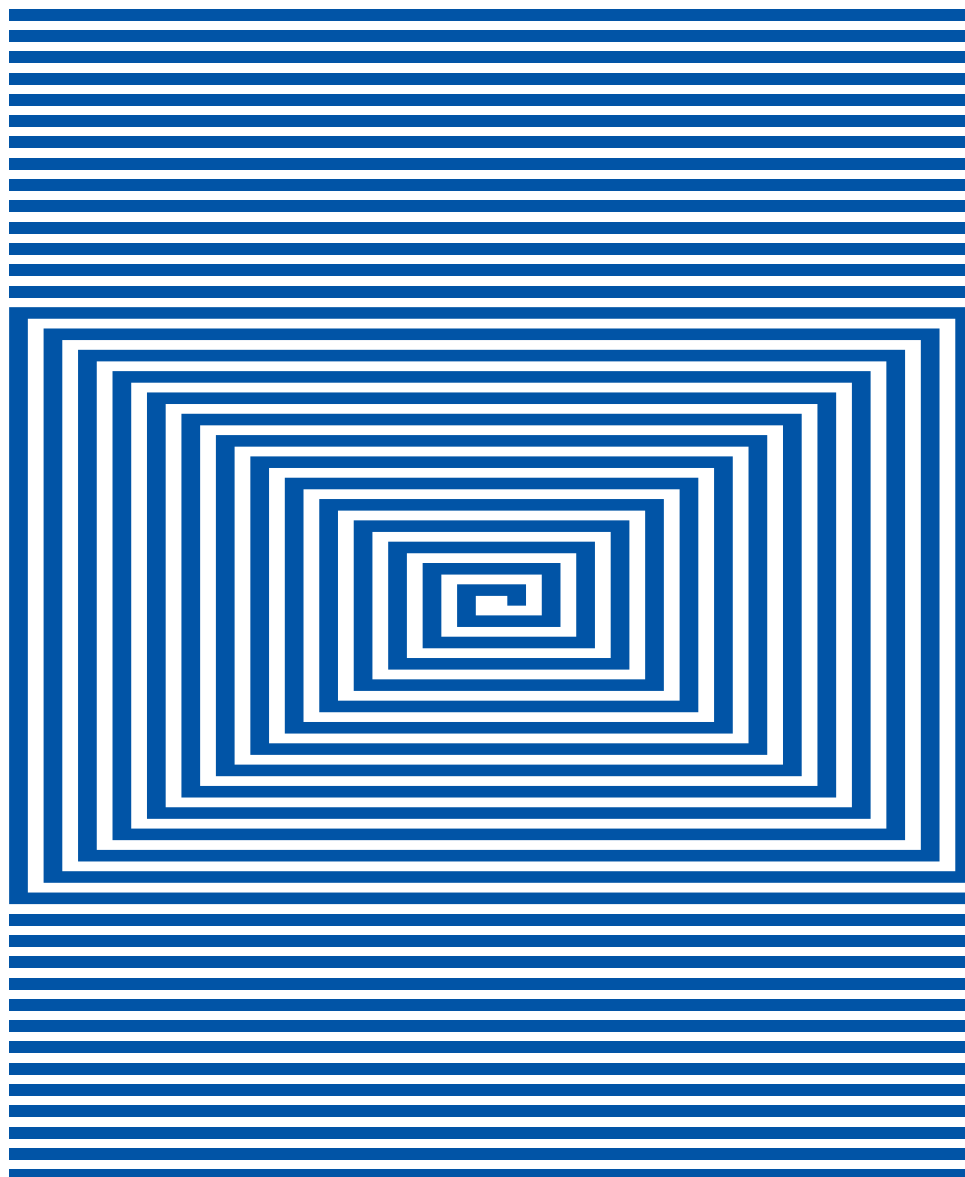

PERSMAP |

CONTOUR 7 BIENNALE VOOR BEWEGEND BEELD
A MOVING IMAGE BIENNALE

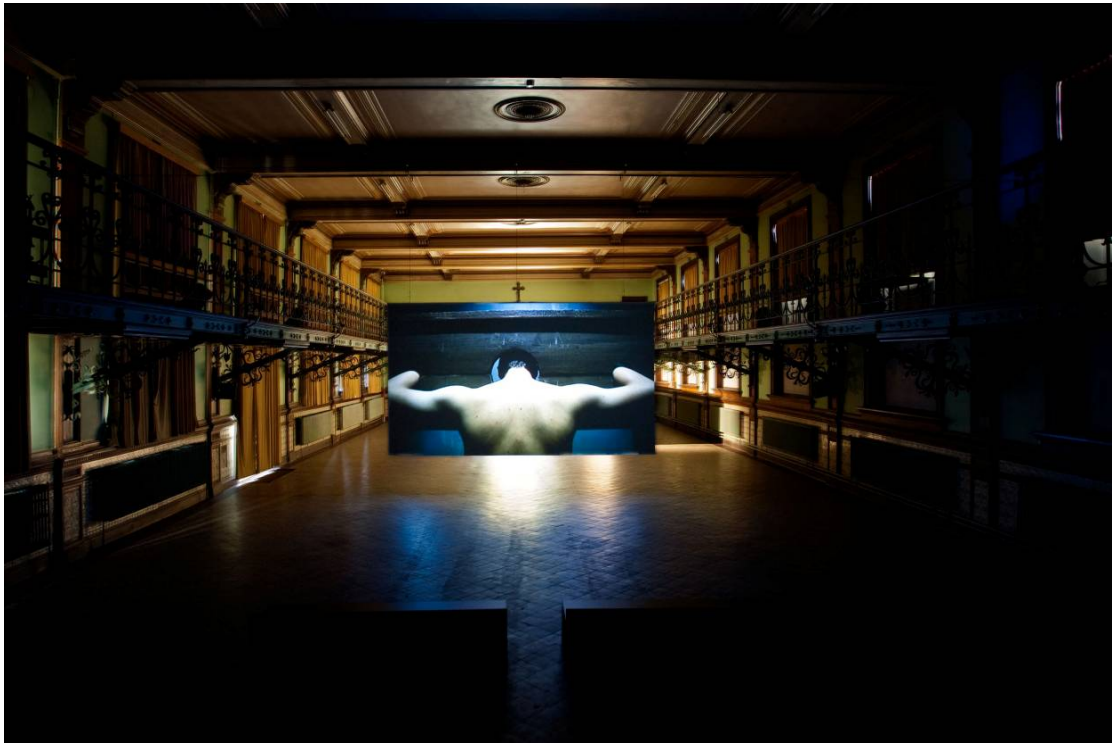

in MECHELEN 29.08–08.11.2015

WWW.CONTOUR7.BE
#CONTOUR7

Contact | Hannes Dereere
hannes@contourmechelen.be
+32 497 73 21 45

OVER CONTOUR |

Film, video, installaties en performances op bijzondere plekken in Mechelen

CONTOUR bezoeken is een even spannende als ontspannende manier om hedendaagse beeldende kunst van internationaal niveau te ontdekken. De Biënnale presenteert film, video, installatie en performance op bijzondere locaties in de Mechelse binnenstad.

Elke editie van CONTOUR heeft een andere curator die op zijn manier een frisse wind door de Biënnale laat waaien. Hij of zij maakt een eigenzinnige selectie van kunstenaars en brengt hen samen binnen één overkoepelend thema. CONTOUR 7, de zevende editie van de Biënnale voor Bewegend Beeld, draagt de stempel van curator Nicola Setari en wordt opgedragen aan Thomas More, auteur van het boek *Utopia*.

CONTOUR wil een sterk verhaal met inhoud brengen voor zoveel mogelijk mensen. CONTOUR is beleven en bewegen, een hoogwaardige artistieke stadstocht die uniek is in Europa.

OVER CONTOUR 7 |

CONTOUR 7, **Biënnale voor Bewegend Beeld**, wordt opgedragen aan de humanist en staatsman **Thomas More**. Door velen beschouwd als martelaar, door anderen als monster, maar ook als kunstenaar of filosoof. Wat er ook van zij, hij was als briljante dwaas ruimschoots voor op zijn tijd. Tijdens een verblijf in Vlaanderen in de zomer van 1515, waarbij hij ook Mechelen bezocht, schreef More het grootste deel van zijn boek over de ideale staat, het eiland **Utopia**.

CONTOUR 7 presenteert het werk van meer dan twintig **internationale kunstenaars** op verschillende locaties in **Mechelen**. Deze werken, waaronder een groot aantal nieuwe creaties, putten hun inspiratie uit de utopieën, monsters en martelaren uit heden en verleden.

Van zaterdag 29 augustus tot zondag 8 november 2015

Open op donderdag en vrijdag van 10.00 tot 17.00 uur

Open op zaterdag en zondag van 10.00 tot 18.00 uur

Officiële opening 28 augustus

Kunstenaars

AaBbPp / A Dog Republic & RAM Radioartemobile / Sander Breure & Witte van Hulzen / Andrea Büttner / Jan Fabre / Michael Fliri / Chiara Fumai / Johan Grimonprez / Fabrice Hyber / Rabih Mroué / Ana Prvacki / Michael Rakowitz / Gilad Ratman / Albert Serra / Slavs and Tatars / Nedko Solakov / Javier Téllez / Grazia Toderi / An van. Dienderen / Angel Vergara / Gilberto Zorio

Advies

Chus Martínez / W. J. T. Mitchell / Hilde Van Gelder

Curator

Nicola Setari

INLEIDING TOT CONTOUR 7 |

Fooling Utopia

Inleiding door de curator

CONTOUR 7 wordt opgedragen aan de humanist, staatsman en martelaar Thomas More. Fooling Utopia, het motto van deze Biënnale, is geïnspireerd op zijn meest gekende boek *Utopia* (1516) en op het boek *Lof der Zotheid* (1511) dat Desiderius Erasmus aan zijn vriend Thomas More opdroeg. Het motto benadert de originele begeestering waarmee de twee vrienden omgingen met hun toenmalige werkelijkheid, en omvat veel van de artistieke praktijken en strategieën die op CONTOUR 7 te zien zijn.

More bedacht *Utopia* als een fundamenteel alternatief voor het Europa van die tijd. De hedendaagse gang van zaken in Europa dwingt ons ertoe de allesoverheersende cynische en kritische toekomstperspectieven tegemoet te komen met speelse maar serieuze vooruitzichten, net zoals More dat deed. Zo'n aanpak doet de ernst van de zaak geen oneer aan, maar behartigt en suggereert mogelijke alternatieven in een sfeer van openheid, ook – en vooral – naar diegenen die radicaal anders zijn toe. In de zomer van 1515, vijfhonderd jaar geleden, bevonden het intellectuele leven en de politieke carrière van More zich op een kruispunt. Dit bracht hem naar Mechelen en Antwerpen. Het was tijdens die periode dat hij inspiratie en tijd vond om over zijn ideale samenleving op een fictief eiland in de Nieuwe Wereld te schrijven.

De stad Mechelen, in die tijd een vooraanstaande plek op de wereldkaart en vandaag een voorbeeld van een multiculturele stedelijke omgeving en *modus vivendi*, biedt een provocatief decor voor de Biënnale. De Mechelse legendes van klopgesteen, monsters, martelaren en heiligen overlappen met de tragische geschiedenis van de stad tijdens de Tweede Wereldoorlog, en met de farces van mediaspektakels die de figuren van monsters en martelaren in spiralen doen tolleren. CONTOUR begint op het soort plekken waar existentie, geschiedenis en fictie samensmelten, met een intensiteit die nodig is om een doorbraak in de werkelijkheid te laten plaatsvinden.

Het parcours start in Cultuurcentrum Mechelen, waar dieper wordt ingegaan op het poëtische karakter van utopieën en op een impliciete manier wordt verkend hoe monsters, martelaren en media zich tot elkaar verhouden. De expositie duikt ondergronds De Vlietenkelder in, waar de emotionele impact van oorlog en de transformatieve kracht van maskers onder de loep worden genomen. Terug boven de grond komen we in het Hof van Busleyden terecht, waar More vijfhonderd jaar geleden onderdak vond en wellicht een deel van *Utopia* schreef. Hier worden de eerste en de derde druk van het boek, respectievelijk uitgegeven in 1516 en 1518, tentoongesteld. Naast de meest drukbevolkte locatie wat kunstwerken betreft, is het misschien ook de meest politiek en ironisch geladen locatie van de Biënnale. Het parcours gaat vervolgens naar Kazerne Dossin, waar het recente verleden maar ook het heden van Europa worden bevraagd. Eindigen doen we in De Noker, een voormalig Alexianenklooster waar de mentaal zieken van de stad werden verzorgd. Het is op die plek dat het bovenzintuiglijke karakter van CONTOUR 7 komt bovendrijven.

Mijn oprechte dank gaat uit naar de kunstenaars, de adviseurs en het CONTOUR 7-team die zo geduldig en toegewijd naar deze expositie hebben toegewerkt, maar ook naar mijn familie en naar de vele vrienden en sympathisanten van de Biënnale, waaronder ook u. *Let's fool utopia together.*

Nicola Setari

CONTOUR 7, OPGEDRAGEN AAN THOMAS MORE |

CONTOUR 7 brengt het werk van eenentwintig kunstenaars samen binnen twee inhoudelijke luiken: *Fooling Utopia* en *Monsters, Martelaren & Media*. Beide luiken zijn geïnspireerd op zowel het menselijke als het intellectuele traject dat Thomas More exact vijfhonderd jaar geleden in Mechelen aflegde. Het campagnebeeld van CONTOUR 7, een diepblauwe draaikolk, verbeeldt de dynamiek die binnen de context van de Biënnale tussen beide thema's speelt.

Monsters, Martelaren & Media

Over het verband tussen monsters en martelaren in hedendaagse en verleden media

Waarom hebben we monsters nodig? Helpen ze ons onze diepste angsten uit te drukken? Of willen ze ons waarschuwen voor een gruwelijke toekomst die ons mogelijk te wachten staat? Martelaren halen dan weer dagelijks het nieuws. Ze herinneren ons eraan dat mensen in staat zijn hun geloof zo radicaal te omarmen dat ze zelfs hun leven ervoor opofferen.

Het onderscheid tussen monsters en martelaren vervaagt echter snel als ze in de informatiedraaikolk van de huidige massamedia verdwijnen. Verschillende kunstwerken die binnen CONTOUR 7 worden getoond, benaderen het thema *Monsters, Martelaren & Media* letterlijk en figuurlijk door de historische binnenstad van Mechelen te bezetten.

Mechelen was in het verleden namelijk het decor voor zowel fictieve als werkelijke monsters en martelaren. De klopgeest Oude Rode Ogen, door Mechelaars ook gekend als De Nekker, teisterde volgens volkslegendes uit de zeventiende eeuw de moerassen rond de stad door er onschuldige kinderen en volwassenen te ontvoeren. Drie eeuwen later werd Mechelen het decor voor werkelijke gruwelen, toen Kazerne Dossin door Nazi-Duitsland werd ingezet als latform om Joden en Roma naar Auschwitz te deporteren.

Fooling Utopia

Over de zin en onzin van utopieën in de samenleving

Dat de hofnar en de zot zich de snedigste kritiek kunnen veroorloven, is een cliché dat al eeuwenlang meegaat. Waar rook is, is echter vaak vuur. Dat vond ook de Nederlandse humanist Desiderius Erasmus toen hij *De Lof der Zotheid* schreef. Thomas More en Erasmus wisselden hier per brief vaak hun mening over uit. Dit liet ongetwijfeld zijn sporen na in het boek *Utopia*, een scherpe en ironische kritiek op het Europa van toen.

Deze kritiek, die vijfhonderd jaar geleden erg prangend was, is vandaag nog steeds relevant gezien de potentiële grexits en grauwe eurocrisisen die ons

boven het hoofd hangen. Toch wordt de kritiek door de ironische en grappige ondertoon van het boek meteen weer genuanceerd. More wou hiermee wellicht zijn eigen utopische theorieën ondergraven vooraleer iemand anders dat zou doen. Omdat hij wist dat zijn utopie nooit volledig werkelijkheid kon worden. Het woord 'utopie' (een woord dat we aan More te danken hebben) draagt een zekere onhaalbaarheid met zich mee. Een utopie is een wens die onophoudelijk op vervulling wacht. Wat de zin en onzin van utopisch denken dan precies is, wordt binnen *Fooling Utopia* verder uitgediept.

LOCATIES & KUNSTWERKEN CONTOUR 7 |

1. Startpunt | Academie Mechelen Minderbroedersgang 5

Het startpunt van CONTOUR 7 bevindt zich in de Mechelse Academie. Voor de gelegenheid neemt de Biënnale voor Bewegend Beeld er het interieur van de inkomhal onder handen. Naast de ticketbalie vind je er de Contourbar, waar je tijdens het lessen van je dorst meteen de CONTOUR 7-applicatie op je smartphone kunt laden dankzij de gratis wifiverbinding.

© Stijn Swinnen

2. Cultuurcentrum Mechelen

Minderbroedersgang 5

De plek waar zich vandaag Cultuurcentrum Mechelen bevindt, kent een rijke geschiedenis. Op de site stond ooit een uitgebreid kloostercomplex met binnenhof, gastenverblijven en ziekenvertrekken dat in 1231 werd gesticht door Wouter II Berthout en in 1342 na een brand werd heropgebouwd. Na vernielingen en plunderingen werd in 1606 nogmaals de bouw van een nieuwe kerk aangevat. Met behulp van de stad en haar inwoners kreeg de kerk een rijkelijk karakter, met onder meer het praalgraf van Margareta van York, beeldhouwwerken van Frans Langhemans en schilderijen van de Vlaamse barokschilder Antoon Van Dijck. In 1796 werd de orde van de Minderbroeders verjaagd. Grote delen van het klooster werden gesloopt, maar de overblijfselen van de zeventiende-eeuwse kerk die in Cultuurcentrum Mechelen te bezichtigen zijn, herinneren de Mechelaars aan hun aanwezigheid.

© Stijn Swinnen

GRAZIA TODERI

Moon Extinguishers, 2015
video-installatie, geluid, 10' 00"
Gemaakt in opdracht van
en geproduceerd door CONTOUR 7

Het werk van Grazia Toderi vertrekt vanuit het nachtelijke uitzicht op de Sint-Romboutstoren te Mechelen. Ze beschouwt de toren als een imaginair uitzichtpunt van waarop Thomas More het eiland Utopia observeerde. Ze refereert hierbij aan de legende van de Maneblussers en het verhaal van de dronken man die dacht dat de toren in brand stond toen hij de weerkaatsing

van de maan op diens glasramen zag. In de video, die wordt geprojecteerd op het plafond van de rotonde in het Cultuurcentrum, lijkt Mechelen te vervagen in één groot lichtgevend eiland. De draaiende horizon laat België lijken op één grote stad. Die roterende beweging is een terugkerend element in de video's van Toderi en suggereert hemelse sferen. Zo schenkt ze de fysieke lichten van de stad een spirituele en existentiële dimensie.

BIO De Italiaanse kunstenares Grazia Toderi (°1963) verwierf internationale bekendheid met haar deelname aan Aperto '93 op de 45ste Biënnale van Venetië. Haar werk toont een diepgegronde fascinatie voor het alledaagse. Waar haar vroegere werk objecten en handelingen uit hun dagelijkse context isoleerde met behulp van videobeelden, spitste ze zich in later werk vaak toe op alledaagse beelden die een hele generatie kunnen beïnvloeden, zoals bijvoorbeeld deze van een televisiescherm. Toderi maakte in het verleden al videowerken waarbij ze vanuit vogelperspectief het nachtelijke gezicht van steden als Rome, Firenze en Londen verkent en recreëert. In navolging van Italo Calvino's Onzichtbare Steden beschouwt ze de stad als een spiegel tussen hemel en aarde. Met haar beelden transformeert ze alledaagse plaatsen in magische en mysterieuze territoria.

ANDREA BÜTTNER

Piano Destructions, 2014

vijfdelige video-installatie, geluid

De tegencultuur uit de jaren zestig nam haar toevlucht tot muziek als een manier om sociale kwesties aan de kaak te stellen. Muziek bleek niet alleen in staat om een verheven en harmonieuze esthetische ervaring te genereren, maar deed ook dienst als manier om boosheid en ontevredenheid te communiceren. Het hoogtepunt van deze tendens was de vernieling van instrumenten. Verrassend genoeg vielen niet alleen gitaren ten prooi aan deze creatief-destructieve neiging, ook piano's moesten eraan geloven. Andrea Büttner nodigt ons in *Piano Destructions* uit om een nieuw licht op deze tendens te werpen. De video die wordt getoond naast archiefbeelden van artistieke performances waarin piano's worden vernield, toont vrouwelijke muzikanten die klassieke pianostukken ten berde brengen. Hoewel pianoconcerten en -destructies hoofdzakelijk worden gezien als een typisch mannelijke activiteit, bieden de vrouwelijke pianistes tegenwicht aan deze beladen traditie en nodigen ze ons uit om muziek in zijn pure schoonheid te ervaren.

BIO Het werk van de Duitse kunstenares Andrea Büttner (°1972) omvat houtsneden, zeefdrukken, achterglasschilderingen, sculpturen, video's en performances. Ze doet een poging om kunstgeschiedenis en sociale vraagstukken met elkaar te verbinden, en interesseert zich daarbij in armoede, schaamte, seksualiteit, kwetsbaarheid, waardigheid, en de geloofssystemen die deze ondersteunen. Het werk van Büttner bevat referenties naar religieuze gemeenschappen, waarmee ze de aandacht vestigt op de relatie tussen religie en kunst. Ze exposeerde onder andere in het Museum voor Moderne Kunst in Frankfurt, Tate Britain in Londen en het Ludwig Museum in Keulen. Ze nam deel aan dOCUMENTA 13, de Sao Paulo Biënnale en won de Max Mara prijs te Londen in 2010.

GILBERTO ZORIO

È Utopia, La Realtà, È Rivelazione, 1971

fosforescerend vernis,
fluorescerende letters, ijzer, timer,
halogeen lamp, Wood lamp

Het werk van Gilberto Zorio biedt een uniek perspectief op de utopische kwestie. De installatie, bestaande uit fluorescerende letters op een metalen staaf die worden belicht door twee verschillende lichttypes, leidt ons naar het hart van de visueel minimalistische stijl van de Arte Povera. Terwijl de drie termen 'utopie', 'realiteit' en 'revelatie' doorlopend worden verlicht door spots, worden enkele halogeenlampen afwisselend aanen uitgezet. Zo onthullen ze een fluorescerende inscriptie: 'het is een utopie, realiteit is revelatie'. De rijkheid en de eenvoudigheid van de werkelijkheid kan zich aan ons voordoen als utopie, en is de bron van elke openbaring. Hier vinden we de meest affirmatieve stem in de hele expositie. Zorio suggereert namelijk dat we antwoorden moeten zoeken in het alledaagse, het ordinaire. Want uiteindelijk is het daar waar alles begint en eindigt.

BIO De Italiaanse kunstenaar Gilberto Zorio (°1944) stond mee aan de wieg van de Arte Povera beweging in Italië: een radicaal artistiek statement van een groep kunstenaars ten opzichte van de gevestigde waarden en instituties, zoals de regering, de industrie en de populaire cultuur aan het eind van de jaren zestig. In zijn werk vermengt Zorio taal en alchemie. Zijn interesse in het concept 'energie' leidde hem tot een onderzoek in natuurlijke transformatieve fenomenen, zoals verdamping of oxidatie. Zijn sculpturen, schilderijen en performances worden vaak gezien als metaforen voor revolutionaire menselijke activiteit en creativiteit.

AN VAN. DIENDEREN

Lili, 2015

film, geluid, 11' 15"
*Gemaakt in opdracht van
en gecoproduceerd door
CONTOUR 7*

Een meisje met de naam Lili (vertolkt door de Belgische actrice Maaike Neuville) werkt in een televisiestudio. Ze wordt er gevraagd om dienst te doen als China Girl. Het fenomeen van *China Girls* wordt sinds de jaren twintig intensief gebruikt in de wereld van de cinema: vrouwen met een perfect kaukasische huid worden naast een kleurenkaart gefilmd om zo de kleurbalans van de camera op punt te stellen. Ze moeten geen dialogen onthouden of personages spelen. Het enige wat van hen wordt verwacht, is dat ze een perfecte blanke huid hebben, wit als porselein ('china'). Op basis daarvan worden de kleuren van de camera gekalibreerd en gecorrigeerd, waarbij andere huidtypes die niet aan deze impliciete norm voldoen worden uitgesloten. *Lili* vertelt het verhaal van één van deze China Girls door found footage, archief-en documentair materiaal te gebruiken. De film bevraagt de traditie van China Girls binnen de context van een samenleving die, volgens antropoloog Michael Taussig, illustratief is voor een chromofobe ongemakkelijkheid ten opzichte van kleur.

BIO De Belgische filmmaakster An van. Dienderen (°1971) realiseerde verschillende internationaal bekroonde documentaires en publiceert over visuele antropologie, culturele diversiteit en stedelijkheid. Ze focust zich hierbij op de relatie tussen artistieke processen en de samenleving waarin deze plaatsvinden. Ze onderzoekt de tegenstellingen tussen feit en fictie, het imaginaire en de observatie, representatie en ervaring, waarbij het belang van het beeld in onze multiculturele samenleving als uitgangspunt wordt genomen. Het werk van An van. Dienderen toont welke absurde, poëtische en vaak ontroerende verhalen deze tegenstellingen kunnen aannemen.

GILAD RATMAN

Swarm, 2015

video-installatie, geluid, 4' 00"

Gecoproduceerd door

CONTOUR 7

De installatie *Swarm* toont een vreemde en onwerkelijke wereld waar drones (onbemande elektronische luchtvaartuigen) willekeurig rond constructies uit piepschuim vliegen. Drones lijken niet alleen op insecten, hun mechaniek en gedrag is gemodelleerd op basis van insecten. Ze lijken zich dan ook vaak als een zwerm te gedragen. Door de afwezigheid van een centraal beslissingsorgaan handelen aparte leden van een zwerm op eenzelfde manier. Ze creëren hierbij een soort zelfregulerend systeem. Zonder enige zichtbare hiërarchie communiceren ze en zoeken ze verbinding met elkaar, wat hen toelaat om uniform te handelen. De installatie evoceert een ambigue menselijke wereld, waar samenwerking snel transformeert in competitie.

BIO De Israëlische kunstenaar Gilad Ratman (°1975) woont en werkt in New York en Tel Aviv. Zijn video's en installaties zoeken naar een manier om met de onhoudbare aspecten van menselijk gedrag te kunnen omgaan. Dit doen ze door fenomenen als 'pijn', 'overleven' en 'wildernis' te verkennen binnen de frictie tussen werkelijkheid en verbeelding. Door het narratief tot het uiterste te drijven en een versplinterde chronologie toe te laten, verkent Ratman de mogelijkheden van het cinematografische apparaat. Oorzaak en gevolg wordt achterwege gelaten, ten voordele van een non-narratieve plek waar het poëtische en het pathetische tegelijkertijd kunnen bestaan.

JAVIER TÉLLEZ

Bourbaki Panorama, 2014

video-installatie, 35 mm film

projectie, geen geluid, 13' 47"

Javier Téllez maakt voor zijn video-installatie gebruik van een voorbijgestreefd negentiende-eeuws medium, namelijk het 'panorama'. Hij richt zich hiermee op één van de hete politieke hangijzers van vandaag: migratie. Het panorama is een monumentaal cirkelvormig schilderij dat de kijker omringt en is ontstaan met het doel om zijn bezoeker volledig onder te dompelen in de ervaring van een historisch of geografisch onbereikbare gebeurtenis. De locatie van de film, het Bourbaki Panorama in Luzern, toont

een fragment uit het einde van de Frans-Pruisische oorlog in 1871 waarbij het verslagen leger van generaal Bourbaki zich overgeeft aan buurland Zwitserland. In de 35 mm film van Téllez wordt de werkelijkheid van het schilderij nog tastbaarder gemaakt door acteurs enkele scènes uit het paneel te laten naspelen. De acteurs zijn vluchtelingen die momenteel in Zwitserland verblijven. In plaats van hun verhaal te vertellen, nodigt de film ons uit om de principes van het humanitarisme te herdenken. Tegelijkertijd wordt het concept realisme in een nieuw daglicht geplaatst door echte mensen in nood te portretteren.

BIO De Venezolaanse kunstenaar Javier Téllez (°1969) groeide op als zoon van twee psychiaters. Tijdens zijn leven ontwikkelde hij een diepe affiniteit met patiënten die lijden aan mentale en psychische problemen. Dit zien we terugkomen in zijn kunst waarin hij aan de hand van installaties, films en video's de publieke opinie over deze gemarginaliseerde bevolkingsgroepen probeert te bespelen. Téllez onderzoekt waar en hoe we de grenzen tussen normaal en abnormaal, gezond en ziek trekken. Zijn werk vermengt pathologie met kunst, en maakt zo het vaak rigide onderscheid tussen creativiteit en abnormaliteit steeds meer diffuus.

De Vlietenkelder *IJzerenleen*

Als je de IJzerenleen passeert, zou je haast vergeten dat er zich onder het plaveisel één van de meest tot de verbeelding sprekende plekken uit de Mechelse geschiedenis bevindt. Enkel de decoratieve luiken verraden het gangencomplex dat zich onder de grond schuilhoudt. Na het afdalen van de trappen, duik je van de drukke winkelstraat even in een kalme plek die een boeiende geschiedenis met zich meedraagt. De aanwezigheid van het voormalig stadskanaaltje ('vliet') herinnert ons aan het feit dat Mechelen mede ontstond door zijn gunstige ligging op het kruispunt van verschillende waterwegen. Het stadskanaaltje op de IJzerenleen werd in de 16de eeuw gedempt en overwelfd, en onderging tijdens de zomer van 2012 een grondige restauratie. De Vlietenkelder speelde een cruciale rol tijdens de moeilijke tijden die Mechelen in de geschiedenis heeft gekend. Tijdens de Tweede Wereldoorlog deden de ruimtes dienst als schuilkamer waarnaar men kon vluchten van de gruwelen die de oorlog met zich meedroeg.

© Stijn Swinnen

MICHAEL FLIRI

I Pray I'm A False Prophet, 2015

video, geluid, 2' 00"

*Gemaakt in opdracht van
en gecoproduceerd door
CONTOUR 7*

Michael Fliri gidst je in zijn performance-video's naar surreële sferen. De handelingen die hij in zijn video's uitvoert, grenzen aan het absurde en lijken wel visuele transfiguraties van nog-te-vertellen parabels. Kenmerkend voor de

artistieke praktijk van Fliri is dat zijn werk ons toelaat om verbindingen te maken met zowel verleden als toekomst. Het bezit met andere woorden een extra-temporeel karakter. Voor CONTOUR 7 combineert hij zijn fascinatie voor maskers met een paradoxaal citaat van Thomas More, die gefolterd en onthoofd als martelaar eindigde: 'I pray to God I'm a false prophet'. In zijn video lijkt Fliri een hedendaagse vorm van martelaarschap op te voeren, waarbij hij onthoofding inruilt voor het schijnbaar gedwongen maken van een afdruk van zijn hoofd in een composiet zacht materiaal. Dit doet denken aan de methode van de gisant-sculpturen die we vaak in kerken zien, waarbij afdrucken van koningen en heiligen werden gemaakt om hen te herdenken.

BIO De Italiaanse kunstenaar Michael Fliri (°1978) werd hoog in de Duitstalige regio van de Italiaanse Alpen in Zuid-Tirol geboren. Het op en neer reizen, zowel tussen berg en dal, maar ook van Zuid naar Noord om te studeren in Duitsland en Noorwegen, heeft een invloed nagelaten op zijn artistieke praktijk. Zijn werk bevindt zich vaak tussen twee polen, twee gedachten. Fliri gebruikt diverse media, waaronder performance, video, fotografie en sculptuur. Hij onderzoekt concepten als metamorfose en vermomming: de protagonisten in zijn werk – vaak Fliri zelf – ondergaan steeds een zekere verandering of transformatie. Die transitie kan worden beschouwd als een ontmoeting tussen twee verschillende werelden.

RABIH MROUÉ

The Crocodile Who Ate The Sun, 2015

12 x diasec foto's met kader,
tekst, pamphlet

Old House, 2006

video, geluid, tekst, 1' 15"

Noiseless, 2006–2008

video, geen geluid, tekst, 4' 40"

Two Hours Without War, 2014

video, geluid, tekst, 2' 12"

In samenwerking met

Kunstencentrum NONA

De thema's die het werk van Rabih Mroué begeisteren, lijken op het eerste zicht weinig gemeen te hebben met het toekomstgerichte karakter van de utopie. Gedreven door zijn drang om de confrontatie met de tragische geschiedenis van zijn thuisland aan te gaan, botst hij onvermijdelijk op het weergeven van het monsterlijke karakter van de mensheid. De locatie waar het werk van Mroué tijdens CONTOUR 7 wordt geëxposeerd, is belangrijk voor zijn link met enkele sombere hoofdstukken uit de Belgische geschiedenis. Toen Mechelen tijdens de Tweede Wereldoorlog onder hevige bombardementen leed, werd de Vlietenkelder als schuilkelder gebruikt. De geschiedenis van de stad als transitplatform van waaruit Joden en Roma naar Auschwitz werden gedeporteerd, resoneert met de mistroostige verhalen die door de Libanese artiest worden verteld. De vier kunstwerken die hier worden getoond, proberen elk op een verschillende manier af te rekenen met

beangstigende en vaak traumatiserende herinneringen aan het verleden van Libanon.

BIO De Libanese kunstenaar Rabih Mroué (°1967) is theaterregisseur, acteur, beeldend kunstenaar en schrijver. Mroué speelde een belangrijke avant-gardistische rol in het Libanese theaterlandschap dat hij naar nieuwe en ongekende territoria bracht, weg van de gevestigde instituties en Europese invloeden. Zijn beeldend werk ontstond uit zijn theaterpraktijk waarin hij vaak met video-en installatiekunst werkt. In zijn video's speelt Mroué met tijd en montage als betekenisgevende factor. Kenmerkend voor zijn installaties is het combineren van tekst en fotografie.

Hof van Busleyden *Frederik de Merodestraat 65*

Het Hof van Busleyden werd gebouwd in het begin van de 16de eeuw. Opdrachtgever was Hiëronymus van Busleyden, kerkelijk jurist en lid van de Grote Raad, het hoogste rechtscollege in de toenmalige Nederlanden. Hij was ook bekend als mecenas en humanist, bevriend met Desiderius Erasmus en Thomas More. Van 1619 tot de Eerste Wereldoorlog deed het gebouw dienst als ‘berg van barmhartigheid’: armen konden er renteloos geld lenen. Tijdens de oorlog werd het grotendeels vernield, enkel de muren bleven overeind. Na de heropbouw werd het in 1938 in gebruik genomen als stadsmuseum. Het is niet ondenkbaar dat More hier in 1515 door de tuinen liep te mijmeren over Utopia. Hij schreef zelfs een gedicht over de schoonheid van het Hof van Busleyden. Dat deze plek exact vijfhonderd jaar later de Biënnale die aan More wordt opgedragen ontvangt, is dus niet geheel toevallig.

© Stijn Swinnen

FOOLING UTOPIA – BIBLIOTHEEK

CONTOUR 7, de Biënnale voor Bewegend Beeld, wordt opgedragen aan de humanist Thomas More. Tijdens een verblijf in Vlaanderen in de zomer van 1515, waarbij hij ook Mechelen bezocht en in het Hof van Busleyden verbleef, schreef More het grootste deel van zijn boek over de ideale staat, het eiland Utopia.

In het Hof van Busleyden kan de bezoeker van CONTOUR 7 zich laven aan alle mogelijke vormen van utopische literatuur of utopisch denken, gaande van ontspannende kinderboeken en lichte stripverhalen tot zwaar filosofische boeken en verhelderende essays. De bibliotheek bevat eveneens een selectie geluidsfragmenten rond utopieën en Europa uit het

archief van de internationaal gelauwerde online-radio voor hedendaagse kunst RAM Radioartemobile. Ook de eerste en derde druk van het boek *Utopia* van Thomas More, respectievelijk gedrukt in Leuven (1516) en Basel (1518), zullen speciaal voor de Biennale tentoongesteld worden in de ondergrondse tentoonstellingszaal van het Hof van Busleyden. Verder zijn er enkele gastlezingen die het thema *Fooling Utopia* tot op het bot ontleden.

A DOG REPUBLIC & RAM RADIOARTE MOBILE

A DOG REPUBLIC

Let's Talk Peace!, 2015
16 mm film, geluidsinstallatie
*Gemaakt in opdracht van
en geproduceerd door
CONTOUR 7*

CARL MICHAEL VON HAUSSWOLFF & LEIF ELGGREN

*Utopia / The Kingdoms of
Elgaland-Vargaland*, 2003
handgeschept paper, foto, boek

JANNIS KOUNELLIS

*Il Monumento al Borghese
Coraggioso*, 1971
glas, metaal, stof, hout

Gebruik makend van een grote verscheidenheid aan artistieke media, spelen de 'demonstraties' van A Dog Republic met het idee om een alternatieve manier van werken te installeren in een nieuwe republiek van honden en hond-sympathisanten. De participatieve installatie die A Dog Republic in samenwerking met RAM Radioartemobile op CONTOUR 7 presenteert, nodigt de bezoeker uit om eigen blafgeluiden op te nemen met een online-applicatie. Die oproep om de grens tussen mens en dier te overbruggen is natuurlijk speels en provocatief, maar kan bovenal worden gezien als een uiting van kritiek. Dit kritische aspect vinden we terug in de twee werken die voor deze expositie door A Dog Republic werden uitgenodigd in hun republiek. Zowel *Il Monumento al Borghese Coraggioso* (1971) van Jannis Kounellis als *Utopia / The Kingdoms of Elgaland-Vargaland* (2003) van Carl Michael von Hausswolff en Leif Elggren reflecteren op ironische wijze over de mogelijkheid van sociale verandering en nieuwe imaginaire landen.

BIO A Dog Republic werd in 2011 in het leven geroepen door kunstenaars Jean-Baptiste Decavèle (°1961), Nico Dockx (°1974), Helena Sidiropoulos (°1979), architect Yona Friedman (°1923) en muzikant Krist Torfs (°1980). Na enkele gesprekken in Parijs en Antwerpen over de oprichting van een nieuwe

republiek, troepten ze samen met enkele collega-honden voor een reeks 'demonstraties' in o.a. Ludlow38 in New York, Esther Donatz Gallerie in München en de 55ste Biënnale van Venetië. Samen met grafisch kunstenaar Thomas Mayfried werken ze aan een serie van kunstenaarsboeken. RAM Radioartemobile is een platform voor hedendaagse kunst dat in 2003 werd opgericht te Rome door Mario Pieroni en Dora Stiefelmeier. Hun focus ligt op geluidsresearch en exposities met de nadruk op het ontwikkelen van een internationaal netwerk. RAM cureert exposities en projecten die beeldende kunst en geluidskunst combineren, en werkt daarvoor samen met zowel publieke als private plekken over de hele wereld.

AABBPP

Three Official Hats, 2015

monnikshoed, bladeren hoed,
gescheurde hoed
*Gemaakt in opdracht van
en geproduceerd door
CONTOUR 7*

TOMAS POZEMIS

Acid Round About, 2015

vhs, tv scherm, geluid, 98' 32"
*Gemaakt in opdracht van
en geproduceerd door
CONTOUR 7*

AaBbPp is een collaboratief project dat zich als vertrekpunt toespitst op hoofddeksels. De hoeden van AaBbPp zijn zowel prototype als afgewerkt product. Op een gelijkaardige manier is hun online-aanwezigheid in de vorm van een e-shop zowel een artistieke uiting als een commerciële onderneming. Voor CONTOUR 7 maakte AaBbPp drie Officiële Hoeden, geïnspireerd op sportkledij én het Keizerrijk China. Daarnaast presenteren ze een anderhalf uur durende video-mixtape waarin ze beelden van de Britse stop motion animatie serie Magic Roundabout (1963) in een *Acid Round About* transformeren.

BIO AaBbPp is een collectief uit Vilnius dat in 2015 werd opgericht door de Litouwse kunstenaars Gintaras Didžiapetris (°1985) en Elena Narbutaite' (°1984). AaBbPp onderzoekt hoe het kunst op een collaboratieve manier kan benaderen om zo een alternatief te bieden op de huidige neoliberale economische structuur. Het collectief maakt gebruik van een brede waaier aan media waaronder video, drukwerk, fotografie en sculptuur. In hun werk bevragen ze kunst en perceptie, geschiedenis en en toegankelijkheid tot het verleden, alsook de verhouding tussen feit en fictie.

SLAVS AND TATARS

Lektor (Speculum Linguarum), 2014–heden

zesdelige geluidsinstallatie,
plexiglas, speakers, 36' 29"

Hung and Tart (Full Acacia), 2014

handgeblazen glas

Qum Rabat, 2015

video, loop, 22"

Door zich verschillende culturele tradities uit het gebied gekend als Eurazië op uiterst belezen manier toe te eigenen, verkent Slavs and Tatars ongekende ideeën voor een betere samenleving. *Hung and Tart (Full Acacia)*, een rijkelijk ontworpen glasmodel van een tong, is een voorbeeld van hun veelzijdige en vaak grappige kunst. Samen met de installatie *Lektor (Speculum Linguarum)* maakt dit werk deel uit van het overkoepelende project *Mirrors for Princes*, waarin middeleeuwse handboeken voor heersers en leiders centraal staan. De tips en wenken die in verschillende talen te horen zijn, moeten ons de weg naar geluk en volmaaktheid wijzen. De titel *Lektor* verwijst naar een wijdverspreide Oost-Europese voice-overmethode waarmee buitenlandse films worden vertaald.

BIO Slavs and Tatars is een kunstenaarscollectief dat zich toelegt op het gebied tussen de Berlijnse en de Chinese Grote Muur. Het vermengen van Europese, Slavische en Aziatische identiteiten staat centraal in hun werk, waarbij ze steeds verschillende media verkennen en dwarsliggen op elke vorm van discipline of stijl. De leden van Slavs and Tatars, oorspronkelijk opgericht als boekenclub in 2006, reizen en leven in een regio die zich na de val van het Sovjet-communisme heeft moeten rechtkrabbelen, met een toenemende spanning tussen Oost en West tot gevolg. Bevolkingsgroepen, politieke banden en talen zijn er in transitie. Door de rijkdom aan historische verhalen en transnationale relaties te gebruiken, creëren Slavs and Tatars associatieve, intieme en speelse werken.

ALBERT SERRA

The Lord Worked Wonders in Me, 2015

tweedelige video-installatie,
geluid, 69' 00"

*Gemaakt in opdracht van
en geproduceerd door
CONTOUR 7*

Tijdens CONTOUR 7 presenteert Serra een nieuwe tweedelige video-installatie, gebaseerd op zijn film *The Lord Worked Wonders in Me* (2011) waarin hij zich richt op ontmoetingen en gesprekken. De film toont de crew van zijn vorige film over Don Quichote *Honour of Knights* (2006) terwijl ze door La Mancha in centraal Spanje reizen. De acteurs – allemaal amateurs – wachten om aan de nieuwe filmproductie te beginnen en worden getoond terwijl ze samen eten, praten of simpelweg de tijd doden. Ze praten niet alleen over politiek, drugs en liefde, maar ook over het verhaal van Don Quichote en Sancho Panza. Het maakt zelfs niet uit dat de film waaraan ze werken er uiteindelijk nooit zal komen. De belangrijke gebeurtenissen vinden plaats op de saaie en schijnbaar verloren momenten van een wachtende crew die zich in een film waant.

BIO Albert Serra (°1975) is een Spaanse filmregisseur en -producent. Zijn werk geldt als een uiterst originele stem binnen de hedendaagse cinema. Net als de vele onconventionele filmmakers die hem voorafgingen, maakt Serra ook werk binnen de context van hedendaagse kunstgalerijen en musea. Hij werd uitgeroepen tot het icoon van de nieuwe avant-gardecinema op het Cannes Film Festival in 2009 en won afgelopen jaar een Gouden Luipaard voor beste film op het Locarno Film Festival. Met hun radicale maar toch toegankelijke pure stijl, doen de prenten van Serra een poging om tijd en ruimte van het medium film te herontdekken. Ze reanimeren op een tot de verbeelding sprekende manier mythische helden die zwoegen onder het gewicht van hun existentie, en transformeren landschappen in meditatieve theaterstukken van licht en schaduw.

FABRICE HYBER

Tv More , 2015

video-installatie, tekeningen

Gemaakt in opdracht van

en gecoproduceerd door

CONTOUR 7

Met behulp van een open call nodigde Hyber de inwoners van Mechelen en België uit om hun persoonlijke utopieën te delen. Hij gaf hen daarbij de belofte de inzendingen eigenhandig in tekeningen om te zetten. Deze tekeningen bedekken de muren van een speciale ruimte die door de kunstenaar werd vormgegeven. Hij inspireerde zich hierbij op het Hypocaustum: de eetkamer met fresco's in het Hof van Busleyden waar Thomas More en andere gasten hun utopieën met Hiëronymus van Busleyden deelden. De installatie zal een aantal televisieschermen bevatten, waar de gevolgen van de ingezonden utopieën volgens de kunstenaar worden getoond.

BIO De Franse kunstenaar Fabrice Hyber (°1961) is een artistieke duizendpoot. Hij ziet zijn eigen oeuvre graag als een gigantische rizomatische structuur die onophoudelijk voortbeweegt op z'n eigen echo's en put uit 'het enorme reservoir van het mogelijke'. Hyber startte ooit een televisiezender in het Franse Paviljoen voor de Biënnale van Venetië, maakt POF's (*Prototypes d'Objects en Fonctionnement*) en tracht in een stroom van beelden en woorden de wereld voortdurend te herdenken. Deconstructie en reconstructie van taal en communicatie vormen de kern van zijn werk, waarin hij gedachten probeert te vangen terwijl ze geboren worden.

NEDKO SOLAKOV

Encyclopaedia Utopia, 1990

mixed media

Encyclopaedia Utopia, 2015

driedelige video-installatie,

hoofdtelefoon, 31' 40", 26' 46",

25' 56"

Gemaakt in opdracht van

en geproduceerd door

CONTOUR 7

In de nieuwe video-installatie gemaakt voor CONTOUR 7, bladert Nedko Solakov door de pagina's van zijn eigen *Encyclopaedia Utopia* die hij in 1990 kort na de val van de communistische regimes in Oost-Europa maakte. In overeenstemming met de drie volumes van de oorspronkelijke encyclopaedia, reflecteert de kunstenaar in drie video's op zijn eigen vijftwintig-jaar-oude werk. Met camera in de hand leest Solakov elk onderdeel luidop, terwijl hij commentaar verschaft op zijn eigen werk en de ideeën die hem hierbij inspireerden. De drie boeken bevatten tekeningen, teksten en foto's van verschillende grootte, en worden samen met de bijhorende video's tentoongesteld. Erin weegt hij het ideale eiland van Thomas More af tegen de utopische gelijkheidsexperimenten in communistisch Bulgarije. Met een grappige, ironische, vulgaire of naïef-pedagogische toon, blijkt de encyclopaedia een ideale gelegenheid om oneerbiedig de spot te drijven met zowel literaire als werkelijke versies van volmaakte samenlevingen. Tussen de vele tekeningen van verzonnen wezentjes en akelige monsters, geeft Solakov tips om op een 'gelukkige en harmonische' wijze samen te leven.

BIO De Bulgaarse kunstenaar Nedko Solakov (°1957) is één van de belangrijkste protagonisten van de hedendaagse Europese kunst. Zijn praktijk combineert een 'klassieke' kunstachtergrond met conceptuele elementen en een sterke zin voor het absurde. Zijn grappig en vaak ontwapenend beeldend werk is doordrongen van fantasie en humor, wat hem in het verleden buiten schot van het communistische regime in zijn thuisland hield. Solakov zijn oeuvre bevat schilderijen, tekeningen, installaties, video's, teksten en performances waarin hij speelt met diverse referenties aan de kunstgeschiedenis.

JOHAN GRIMONPREZ

WeTube-O-Theque, 2015

videobibliotheek, diverse lengte

Every Day Words Disappear, 2015

video, 15' 11"

Gemaakt in opdracht van

en gecoproduceerd door

CONTOUR 7

In zijn nieuwe installatie *Every Day Words Disappear* treedt Johan Grimonprez in dialoog met denkers en wetenschappers die zoeken naar nieuwe ideeën over gemeenschap en sociale organisatie. De vragen die in de gesprekken worden gesteld, behandelen de dominante rol van negatieve factoren in onze samenleving zoals angst, competitie en egoïsme. Zoals steeds in zijn werk maakt de kunstenaar hierbij gebruik van een versplinterde montage van beelden. Het tweede project *WeTube-O-Theque* is een vlog of videoblog. Erin verzamelde Grimonprez videofragmenten van het internet en uit diverse archieven rond de thema's ecologie en duurzaamheid. Wat deze fragmenten verbindt, is hun reflectie over nieuwe en verantwoordelijke manieren van samenleven. Het idee van 'tender gardening' is afkomstig van de bekende raad die Voltaire ons in zijn *Candide, ou l'optimisme* geeft: 'il faut cultiver notre jardin'.

BIO Het werk van Johan Grimonprez (°1962) manoeuvreert tussen kunst en cinema, documentaire en fictie, praktijk en theorie. In een wereld die overspoeld wordt door massaal ge(re)produceerde beelden suggereert Grimonprez nieuwe narratieve structuren om persoonlijke verhalen te kunnen blijven vertellen. Zijn werk is gebaseerd op een archeologie van de hedendaagse media en openbaart – en ontwricht – de rol die het bewegende beeld speelt in de constructie van onze persoonlijke en politieke geschiedenissen, onze angsten en verlangens en de manier waarop we naar onszelf en de wereld kijken. De films van Grimonprez zoeken naar momenten waarop representatie en realiteit lijken samen te vallen, en wekken ‘een noodzaak op om de geschiedenis vanop een afstand te zien, maar tegelijkertijd van binnenuit die geschiedenis te kunnen spreken’. Hij verwierf internationale faam binnen de beeldende kunsten en sprokkelde selecties voor onder andere de Berlinale en het Sundance Film Festival.

JAN FABRE

Searching for Utopia (Jantje op zoek naar Utopia of een orakelsteen), 2002
polyester, papier-mâché.

Searching for Utopia (met kunstenaar-ruiter rechttop staand), 2002
polyester, gips, zand, hars,
bladgoud, textiel, hout

Searching for Utopia II (op hol geslagen), 2005
polyester, lederen riem, hout,
aarde

Hommage Aan Thomas More, 1977
8 mm-pellicule

Re-enactment Hommage Aan Thomas More, 2015
video, 8 mm-pellicule omgezet
naar digitaal, 2' 24"
*Gemaakt in opdracht van
en geproduceerd door CONTOUR 7*

Utopia en **Thomas More** zwerven al langer door het hoofd van Jan Fabre, of toch zeker sinds 1977 toen hij een performance bracht waarbij hij exotische bloemen neerlegde voor het huis waar More in Antwerpen verbleef. Tijdens CONTOUR 7 krijgen de artistieke sporen van deze langdurige verhouding een speciale plaats in de kamer naast het Hypocaustum, de eetkamer waar Hiëronymus van Busleyden More en andere humanistische vrienden ontving. In de muurschilderingen die deze kamer nog steeds sieren, vond More inspiratie voor zijn bekendste boek. Fabre presenteert een 8 mm-film met een re-enactment van zijn performance uit 1977, en enkele modellen voor zijn *Searching for Utopia*-sculpturen. In 1990 maakte Fabre een legendarisch

werk waarbij hij het Tivoli-kasteel in Mechelen volledig met Bic-balpeninkt bedekte, een duidelijke uiting van zijn utopische geest.

BIO Al ruim 35 jaar neemt de Belgische Jan Fabre (°1958) een toonaangevende positie in als grensverleggend beeldend kunstenaar, theatermaker en auteur. Alle werken van Fabre verwijzen naar een geloof in het kwetsbare menselijke lichaam, het verdedigen ervan en stellen daarbij de vraag hoe het in de toekomst kan overleven. Metamorfose is een sleutelbegrip in de benadering van het artistieke parcours van Jan Fabre, waarin het dierlijke en menselijke bestaan continu interageren. Zijn kunstenaarschap is een poëtisch verzet in het teken van de schoonheid, een oefening in het verdwijnen. Doorheen de jaren vormde hij een eigen universum met terugkerende wetten, regels, personages, symbolen en motieven.

ANA PRVAČKI

The Family Fig Tree (for the Utopians it's important to see their future spouse naked before marrying them), 2015

video, geluid, vijgenboom, 2' 34"

*Gemaakt in opdracht van
en geproduceerd door
CONTOUR 7*

Vijgenbladeren spelen een belangrijke rol in de kunstgeschiedenis. Ze doen traditioneel dienst als middel om de mannelijke en vrouwelijke seksualiteit te bedekken, en zo de erotische geladenheid van beelden te neutraliseren. Prvački zoekt in haar werk naar manieren om de erotische dimensie van kunst te herontdekken, en thematiseert daarbij bepaalde vormen van sociaal contact en protocol. In het werk dat ze op CONTOUR 7 presenteert, speelt ze op ironische wijze met een sociale wet op het eiland Utopia. Ze overtreedt de wet, maar doet dit met respect voor de artistieke traditie door een vijgenboom voor haar video te plaatsen. Haar werk vindt een synthese in de audio die de toehoorder uitnodigt op een subliminale tijdsreis doorheen verschillende generaties en stambomen, misschien wel helemaal terug tot de oeroude Tuin van Eden.

BIO De Servische kunstenares Ana Prvački (°1976) woont en werkt in Los Angeles. In haar werk, dat hoofdzakelijk beeldend is maar ook performances omvat, probeert ze op een zacht pedagogische en vaak grappige manier 'etiquette' en 'erotiek' met elkaar te verzoenen. Haar interventies proberen onze perceptie en onze ervaring van het alledaagse te transformeren. Prvački zoekt naar oplossingen voor onze problemen, angsten en zorgen. Daarbij onderzoekt ze het komische potentieel dat zich voordoet bij een zogeheten *faux pas*: een overtreding van de sociale regels of etiquette, vaak van een buitenstaander. Zo verkent ze de socio-politieke betekenis die ontstaat door het 'andere' te omarmen.

MICHAEL RAKOWITZ

I'm Good At Love, I'm Good At

Hate, It's In Between I Freeze, 2015

mixed media, scriptfragmenten,
olijfgroene Olivetti Lettera 22 typmachine

Voor **CONTOUR 7** presenteert Michael Rakowitz een project in ontwikkeling dat zich toespitst op de figuur van Leonard Cohen en de ethische dilemma's van de post-Holocaust Jood in relatie tot Israël en Palestina. Het uiteindelijke werk zal een film bevatten die Rakowitz zal opnemen in het Chelsea Hotel, waar Cohen verbleef in de periode waarin hij naar Israël trok om er voor de Israëlisch troepen te spelen. In Mechelen toont Rakowitz decorstukken en voorlopige scriptfragmenten van zijn film, geïnspireerd op Cohens gedichten en dagboeken. Alles werd op strikt analoge wijze gegenereerd, met exact dezelfde olijfgroene Olivetti Lettera 22 typmachine waarmee Cohen tijdens de bewuste periode schreef. Het hoogtepunt van *I'm Good At Love, I'm Good At Hate, It's In Between I Freeze* – een citaat uit Cohens gedicht *Recitation* – moet een concert in het Ramallah Cultural Palace in Palestina zijn, waar Cohen in september 2009 had moeten spelen daags na zijn performance in Tel Aviv. Het concert werd echter afgelast vanwege de Culturele Boycot tegen Israël.

BIO Het multidisciplinaire werk van Michael Rakowitz (°1973) richt zich tot de zintuigen om een discours rond prangende politieke, sociale en historische kwesties te laten ontluiken. Zijn conceptuele kunst is onverbloemd politiek en focust zich op het Midden Oosten, de regio waar zijn familie uit vluchtte. Rakowitz, een Amerikaanse kunstenaar met Iraaks-Joodse roots, staat gekend voor de onverwachte verbindingen die hij in zijn werk maakt tussen de Iraakse geschiedenis en de Westerse cultuur. Hiermee creëert hij een compleet nieuw en veelkleurig narratief dat de toeschouwers betreft in een meeslepende heropleving van het verleden.

Kazerne Dossin
Goswin de Stassartstraat 153

De voormalige Belgische legerkazerne Kazerne Dossin werd in 1756 gebouwd in opdracht van Keizerin Maria Theresia van Oostenrijk. In 1936 kreeg de kazerne de naam van de bevelhebber van het zevende linieregiment tijdens de Eerste Wereldoorlog: Luitenant Generaal Emile de Dossin de Saint Georges. Deze Luikenaar werd vereerd als oorlogsheld omwille van zijn daadkrachtige rol in de Slag om de IJzer. Tijdens de Tweede Wereldoorlog kreeg het gebouw een sinistere herbestemming als Sammellager, een strategisch verzamelkamp van Nazi-Duitsland om Joden en Roma te deporteren richting Auschwitz-Birkenau en enkele kleinere kampen. Als herinnering aan deze gruwel werd op 30 mei 1948 een gedenkplaat bevestigd aan de gevel van de kazerne. Jaarlijks organiseert men een plechtigheid om de slachtoffers te gedenken. In 2012 opende naast de oude Kazerne Dossin een museum met dezelfde naam. Hiervoor werd een nieuwbouw naar een ontwerp van de Belgische architect bOb Van Reeth gekozen. Tijdens de Biënnale voor Bewegend Beeld dwalen de monsters en martelaren uit de zwarte pagina's van de geschiedenis er weer even rond.

© Stijn Swinnen

SANDER BREURE & WITTE VAN HULZEN

The Shores Of An Island
I Only Skirted, 2012
video-installatie, geluid, 14' 00"

De dubbele projectie van Sander Breure en Witte van Hulzen suggereert dat we een beeld en zijn tegenbeeld zien, de achterkant van het beeld. Het eerste scherm toont beelden van een klein en schijnbaar onbewoond eiland. Men

zou kunnen denken dat dit kalm en ongerept stukje land een paradijselijk leven te bieden heeft. Pas als we te weten komen dat de beelden werden gefilmd op het eiland Utøya, waar Anders Breivik in 2011 een politiek geïnspireerde moordpartij hield, verkrijgt het geheel een dreigende ondertoon. De achterkant van het scherm, het tegenbeeld, toont verschillende archiefbeelden rond het thema migratie. Hiermee wordt getoond dat wat sommige mensen zich als utopie inbeelden, soms het tegenovergestelde is.

BIO Het Nederlandse kunstenaarsduo Sander Breure (°1985) en Witte van Hulzen (°1984) maakt gebruik van diverse media, waaronder video, performance, fotografie, tekeningen en installatiekunst. Familieverhoudingen, migratie, onbeduidend gedrag, de kunstwereld met zijn ongeschreven wetten, de aanslag op Utøya: de onderwerpen zijn divers, maar worden altijd in beelden omgezet met aandacht voor de *condition humaine*. Hun werk is verankerd in een romantische traditie. Door het constant hergebruiken van beelden, neemt die traditie een nieuwe wending: Breure en van Hulzen onderzoeken de essentie van kunst en diens relatie tot onze wereld. Centraal staat de zoektocht naar waar beelden vandaan komen, wat ze weergeven en wat ze voor ons betekenen.

De Noker
Nokerstraat 6

De zorgvuldig gerestaureerde kapel en klassieke binnentuin van de Noker vormen het sluitstuk van CONTOUR 7. Het Godshuis van de Heilige Drievuldigheid uit de 14de eeuw stond gekend voor zijn gastvrijheid tegenover zieken en uitgestotenen. De Alexianenbroeders namen er aan het begin van de 17de eeuw hun intrek en bouwden begin 18de eeuw de kapel en kloostergang zoals we die nu kennen. Het stucwerk van de laat-barokke plafonds is door zijn omvang en variatie uniek in de lage landen. Begin 20ste eeuw betrokken de zusters Franciscanessen het pand. Zij deden aan buurtwerk, zorgden voor onderwijs voor kinderen en vorming van volwassenen. De site staat tot op de dag van vandaag nog steeds in het teken van zorg, gezien de hoofdzetel van welzijnsorganisatie Emmaüs vzw er gevestigd is. De binnentuin en kapel waar ooit zieke burgers, pestlijders en geesteszieken kwamen bidden, is tijdens de Biënnale heel even het decor voor een hoogmis van hedendaagse videokunst.

© Stijn Swinnen

CHIARA FUMAI

The Book Of Evil Spirits, 2015

inkt en collage op blad,

mixed media, video, 26' 24"

Gemaakt in opdracht van

en gecoproduceerd door

CONTOUR 7

De personages in de installatie van Chiara Fumai zijn stuk voor stuk opmerkelijke historische figuren. Naast het feit dat ze allemaal vrouwen zijn, lijken ze op het eerste zicht weinig met elkaar gemeen te hebben. Het zijn

vrouwelijke activistes, schrijfsters, terroristen, freaks en occulte mediums. Het belangrijkste personage is Eusapia Palladino. Deze Italiaanse boerin vergaarde aan het begin van de twintigste eeuw roem als spiritueel medium met mysterieuze bovennatuurlijke krachten. De grootste autoriteiten op het gebied van wetenschap, gaande van psychologen tot fysici, probeerden haar claim op mystieke superkrachten te ontmaskeren. Was ze écht opmerkelijk, of was ze simpelweg een bedriegster? Die ambiguïteit is voor Chiara Fumai een grote aantrekkingskracht.

BIO De performatieve kunst van de Italiaanse kunstenares Chiara Fumai (°1978) behoort tot een traditie van vrouwelijke zieners en waarzegsters die door diverse en vaak controversiële entiteiten worden begeesterd. Deze worden vrijelijk – en soms ook verkeerdelijk – door de kunstenares geïnterpreteerd, waarbij nieuwe symbolische betekenissen en representaties in het hoofd van de toeschouwer ontstaan. Fumai woont en werkt in Milaan. Haar werk verkent thema's als radicaal feminisme, mediacultuur, taal en repressie. Ze oogstte internationaal lof met haar licht-esoterische en symbolische performances, maar maakt daarnaast ook beeldend werk.

ANGEL VERGARA

De Nekker Tree, 2015

hdv video-installatie, geluid, 13' 11"

Gemaakt in opdracht van

en geproduceerd door CONTOUR 7

Angel Vergara koos de binnentuin van het voormalige klooster de Noker als decor en thema voor zijn installatie op CONTOUR 7. Het inspireerde hem om rond het thema van de omsloten tuin te werken. Dit brengt hij in verband met het idee van een artificieel paradijs. In de decoratieve en geometrische tuin van de Noker staat slechts één boom. Net zoals een utopisch eiland, is de tuin afgesloten van de buitenwereld. De aanwezigheid van de enkele boom doet denken aan de bijbelse Tuin van Eden en diens Boom van Kennis. Kennis lijkt de mensheid een ambigu voordeel op te leveren, het verlicht en bezwaart tegelijkertijd. Het brengt het monsterlijke element in de menselijke aard aan het licht. Diezelfde ambiguïteit kan gevonden worden in het idee van de omsloten tuin. Moeten ze mensen beschermen of gevangen houden? Dergelijke tuinen kunnen worden gezien als bron van zowel genot als kwelling. Misschien zijn monsters en heiligen wel twee aspecten van dezelfde veelzijdige menselijke natuur. Het beste voorbeeld hiervan is wellicht Thomas More zelf: ter dood veroordeeld als een gevaarlijke vijand voor de Anglicaanse Kerk, maar eeuwen later omarmd als een katholieke heilige.

BIO De Spaanse kunstenaar Angel Vergara (°1958) onderzoekt de kracht van het beeld. Met zijn performances, video's, installaties en schilderijen tast hij de grens af tussen realiteit en kunst en doet hij vragen rijzen over de betekenis van de beelden die ons dagdagelijks omringen en beïnvloeden. Elk werk is een poging om door het beeld te breken en zowel de esthetische, sociaal-culturele als politieke impact hiervan aan de oppervlakte te brengen. Vergara verwerkt gedecontextualiseerde beelden en transformeert deze tot kunst. Hij creëert hiermee een soort 'tussenrealiteit' die ontstaat vanuit een persoonlijke verhouding tussen de kunstenaar, de steeds transformerende realiteit en haar

afbeelding. De toeschouwer wordt uitgenodigd om opnieuw kritisch na te denken over hoe hij de alledaagse werkelijkheid waarneemt.

CURATOR CONTOUR 7 |

*Curator Nicola Setari tijdens een nachtelijk bezoek aan de Sint-Romboutstoren
© Chloé Op de Beeck*

NICOLA SETARI is de curator van CONTOUR 7, een biënnale voor bewegend beeld in Mechelen in 2015. Sinds 2013 maakt hij deel uit van de redactieploeg van 'New Narrative for Europe', een pilootproject van de Europese Commissie en het Europese Parlement met als doel de EU dichter bij zijn burgers te brengen.

Setari maakte deel uit van het team van dOCUMENTA (13) in Kassel. *The Logbook*, vol. 2/3 van de catalogus van dOCUMENTA (13) werd mee door hem geredigeerd. Bovendien was hij decaan van de dOCUMENTA (13) Park Schönfeld Academie, het zomerprogramma waarin studenten van verschillende Europese kunstacademies en universiteiten rond artistieke projecten van de tentoonstelling werkten.

Tussen 2006 en 2009 was hij hoofdredacteur en uitgever van het vakoverschrijdende, in Brussel gevestigde tijdschrift Janus. In 2010 en 2011 was hij projectleider en co-curator van het Visionary Africa platform van BOZAR (het Paleis voor Schone Kunsten in Brussel) en redacteur van *GEOgraphics: A Map of Art Practices in Africa, Past and Present* (BOZAR Books, Silvana Editoriale, 2010). Als onderdeel van Visionary Africa was er eveneens een tentoonstelling te zien in Afrika.

Setari doet onderzoek binnen het domein van de visuele cultuur en hedendaagse kunst, met een focus op iconoclasme. Hij heeft een PhD in Kunstgeschiedenis en Kunstwetenschappen (IUAV Universiteit Venetië) en is professor in de Visuele Antropologie aan de New Academy for Fine Arts in Milaan. Sinds 2002 is hij secretaris-generaal van de Dena Foundation for Contemporary Arts in Parijs.

GESPREK MET CURATOR NICOLA SETARI |

Over de kunst van utopisch denken

Chloé Op de Beeck

Dromen van een betere samenleving is van alle tijden. Die verlangens ook op papier zetten in een politiek zeer onstabiel tijds kader en daarmee hét boegbeeld van utopisch denken worden, is niet iedereen gegeven.

De Engelse filosoof en staatsman Thomas More deed exact dat toen hij, ergens onderweg in Vlaanderen, de eerste woorden van zijn boek Utopia neerpende. Het is een anekdote die curator Nicola Setari graag aangrijpt om CONTOUR 7 vorm te geven. We ontmoeten Setari voor een gesprek over de zin en onzin van utopisch denken, de bruikbaarheid van utopieën binnen hedendaagse kunst en natuurlijk ook Thomas More.

Is er vandaag nood aan utopisch denken binnen de kunstsector?

Nicola Setari: ‘Utopisch denken en utopieën zijn altijd wel op één of andere manier in de kunsten aanwezig geweest, maar er waren periodes waarin de drang naar utopieën veel groter was. Schrijvers en kunstenaars probeerden aan die drang tegemoet te komen, zoals bijvoorbeeld na de Tweede Wereldoorlog het geval was. Beeldende kunst heeft de verantwoordelijkheid om utopisch denken levend te houden. Ik denk dat de crisis in Europa de afgelopen jaren een vruchtbare grond voor utopisch denken is gebleken. Voor CONTOUR 7 richten we ons op Utopia van Thomas More, want in veel opzichten zijn de problemen die Europa kende toen het boek werd geschreven nog steeds actueel.’

Thomas More lijkt op het einde van Utopia niet meteen een standpunt in te nemen. Hoe interpreteer jij zijn boek?

‘Ik zie het boek als een hedendaags kunstwerk. Er zijn zo veel mogelijke interpretaties van *Utopia*. De exacte opzet waarmee More het boek schreef, is niet helemaal duidelijk. Dat vind ik erg fascinerend, anders zou het boek nogal saai zijn. Je kan er niet echt uit afleiden of het eiland Utopia nu een ‘goede’ of een ‘slechte’ plek zou zijn. Ze kan een soort van ideaal zijn, zonder daarom ideologisch te worden. Zo begreep Thomas More het tenminste: niet als iets dat moet worden gerealiseerd, maar als een mogelijk en goed alternatief.’

‘*Utopia* bevat enkele gedenkwaardige passages die op een zeer krachtige en intelligente manier kritiek leveren op Europa, en in het bijzonder op Engeland. More wist heel goed wat hij zei, maar probeerde dat in ietwat bedekte bewoordingen te doen. Hij was namelijk een politiek figuur en moest voorzichtig zijn. Je voelt dat *Utopia* voor hem een evenwichtsoefening was: iets zeggen en tegelijkertijd niet zeggen. Maar ik denk zeker dat *Utopia* een positief boek is.’

Bezit het boek daardoor niet het potentieel om zowel voor goede als voor slechte doeleinden te worden gebruikt?

‘Ik herinner me een anekdote over een Spaanse katholieke bisschop (*Vasco de Quiroga in 1535, red.*) die als missionaris in Mexico een maatschappij opzette volgens de principes die More in *Utopia* beschrijft. Hij nam het boek dus letterlijk en gebruikte het concreet, hoewel dat niet de bedoeling was. Uiteindelijk bereikte hij wél een vrij goed resultaat: een samenleving waarin grote gelijkheid heerste. Wanneer die gelijkheidsprincipes in moderne tijden

worden toegepast, zie je vaak een dystopische en weinig gelijke samenleving als resultaat. Het communisme van de Sovjet-Unie is daar een goed voorbeeld van.'

'More was zich daar absoluut van bewust. In de einddialoog van het boek wijst hij bijvoorbeeld op hoe de afschaffing van privaat bezit tegen de aard van de mens indruist. Die schijnbare nutteloosheid van utopieën, ook van More zijn utopie, is voor kunstenaars een interessant gegeven. Kunst wordt nutteloos als je het probeert te gebruiken. Maar hoe meer je die nutteloosheid begrijpt en omarmt, hoe vitaler en belangrijker kunst wordt in ons leven.'

Op welke manier speelde het thema een rol binnen de selectie die je voor de Biënnale hebt gemaakt?

'Er zijn natuurlijk veel kunstenaars die rond het thema 'utopie' werken. In zekere zin is kunst per definitie utopisch. Sommige kunstenaars produceren heel expliciet utopieën, maar dat interesseert mij niet echt. Ik ben geïnteresseerd in kunst waarvan de motieven misschien niet zo expliciet zijn, of zich in elk geval niet zo expliciet laten vatten.'

Moeten we met zo'n thema verwachten dat de Biënnale vooral politiek geëngageerde werken zal presenteren?

'Nee, niet noodzakelijk. Hoewel dat gevaar natuurlijk bestaat. Als het thema wordt benaderd vanuit het oogpunt van kunstenaars die utopische projecten opzetten of rond mensenrechten werken, dan wordt het inderdaad expliciet politiek. Sommige kunst is nu eenmaal expliciet politiek en leunt aan bij propaganda. Er zijn curatoren en theoretici die dat enorm appreciëren en geloven dat kunst zo moet zijn. Samen met mijn adviseurs (*Chus Martinez, W.J.T. Mitchell en Hilde van Gelder, red.*) denk ik daar anders over.'

'Er bestaat ook een politieke dimensie van kunst die een dialoog met literatuur, filosofie, wetenschap of zelfs godsdienst wil aangaan. De kunstenaars die mij interesseren, zijn bezig met dat soort dialogen. Hun werk overstijgt de gebruikelijke grenzen van wat kunst zou moeten zijn, of van wat de kunstwereld als thema's of onderwerpen vooropstelt.'

Wat is het verband tussen het thema en de stad Mechelen?

'Het is natuurlijk de bedoeling om de vijfhonderdste verjaardag van Thomas More zijn bezoek aan Mechelen te vieren, en het feit dat hij Utopia in Vlaanderen schreef te benutten. Het thema 'utopie' boeit me al lang, dus de link tussen Utopia en Mechelen was voor mij een uitgelezen kans.'

'Nochtans, had men mij gevraagd een hommage aan Mechelen te brengen, zou ik waarschijnlijk zo snel mogelijk de benen hebben genomen. Maar ik vind Mechelen nu eenmaal een heel fijne plek! Vergeet niet dat de Lage Landen vroeger vanuit Mechelen werden bestuurd en dat alle kunstenaars en denkers

hier ooit naartoe wilden komen. Ik denk dat de architectuur en de structuur van de stad ons vandaag nog steeds iets over die geschiedenis vertellen.'

Zijn er ook verbanden met de locaties?

'Elke locatie heeft een link met het thema. Kazerne Dossin is bijvoorbeeld een expliciete verwijzing naar monsters en martelaren. De Noker naar waanzin en gekheid, want het was een instelling voor geesteszieken. De Vlietenkelder, een ondergronds gangencomplex dat al sinds de Middeleeuwen bestaat, is een plek voor akelige monsters, maar ook een schuilkelder waar men zich in de Tweede Wereldoorlog kon beschermen tegen oorlogsgeweld. Het Hof van Busleyden is een schat en een geschenk, daar ben ik echt blij om. De bezoeker kan er in hetzelfde huis waar More ooit verbleef rondwandelen en hedendaagse kunst bekijken.'

CONTOUR 7 APP |

Hoewel verloren lopen in Mechelen best een aangename ervaring is, kunnen de bezoekers van CONTOUR 7 op hun lauweren rusten. In samenwerking met de opleiding Interactive Multimedia Design aan de Thomas More-hogeschool is er namelijk een smartphone-applicatie die je vlotjes langs het parcours gidst. Wij spraken met Axel Verstappen en Liesbeth Vanaerschot, twee studenten die hun schouders onder deze app hebben gezet.

Dag Axel en Liesbeth. Kunnen jullie de smartphone-app die jullie voor CONTOUR 7 maakten even toelichten?

Axel Verstappen en Liesbeth Vanaerschot: ‘Onze applicatie toont een kaart van Mechelen waar alle locaties van CONTOUR 7 op terug te vinden zijn. Op basis van je eigen positie in de stad kan je makkelijk navigeren tot je bij de gewenste locatie uitkomt. Per locatie is er informatie over de historiek van het gebouw, de kunstwerken en de kunstenaars beschikbaar.’

Klinkt goed! Hoe krijg ik de applicatie op mijn smartphone?

‘Het leuke eraan is dat het een webapplicatie is. Je moet dus niet eerst naar de app-store gaan om de applicatie te installeren. Je kunt gewoon toekomen, surfen en onmiddellijk beginnen. Bovendien werkt de applicatie, eenmaal opgeladen, ook zonder internet.’ *(Aan het startpunt van CONTOUR 7 zal een gratis wifiverbinding beschikbaar zijn om de app te downloaden, red.)*

Jullie werken onder de noemer Designosource, wat is dat precies?

‘Designosource is een ‘practice enterprise’ waarmee studenten Interactive Multimedia Design aan de Thomas More-hogeschool in Mechelen kennis kunnen maken met het reilen en zeilen van een echt bedrijf. Zo zetten we, onder begeleiding van de docenten, onze eerste stappen in het werkveld.’

Hoe verliep het proces om de CONTOUR 7-app te maken?

‘CONTOUR 7 was een uniek project omdat we op veel vlakken carte blanche kregen. We kregen de kans om zelf te onderzoeken welke techniek het meest geschikt zou zijn. In het begin was dat natuurlijk wat zoeken, maar uiteindelijk hebben we een heel mooi resultaat behaald.’

Wat hebben jullie bijgeleerd?

‘Ik denk dat we vooral hebben ondervonden dat het eerste idee niet altijd het beste is. We hebben veel verschillende dingen uitgeprobeerd, tot we alles exact op maat van het project kregen. Het was een interessante en leerrijke ervaring. Zeker omdat we zo’n enthousiaste opdrachtgevers hadden!’

Komen jullie CONTOUR 7 bezoeken?

‘Zeker, we kijken ernaar uit om de sfeer van de Biënnale op te snuiven. En onze applicatie uit te testen natuurlijk!’

PRAKTISCHE INFORMATIE |

OPEN

Van zaterdag 29 augustus tot zondag 8 november 2015

Donderdag en vrijdag van 10.00 tot 17.00 uur

Zaterdag en zondag van 10.00 tot 18.00 uur

Woensdag op aanvraag voor groepen en scholen

TICKETS

€10 Standaardtarief

€7 Inwoners van Mechelen / -25 / +60 / werklozen / andersvaliden / groepen vanaf 10 personen

€2 BILL- en UiTpas / ICOM- en IKT-leden / lerarenkaart / studentenkaart tot 25 jaar

Gratis voor kinderen tot 12 jaar

VERKOOPPUNTEN

Startpunt CONTOUR 7

Academie Mechelen

Minderbroedersgang 5

2800 Mechelen

UiT in Mechelen

Hallestraat 2-4-6

2800 Mechelen

+32(0)70 22 28 00

uit@mechelen.be

www.uitinmechelen.be

GEGIDSTE WANDELINGEN

Twee uur langs de hoogtepunten van CONTOUR 7

Taal NL / FR / EN

Aantal 10 tot 20 mensen per gids

Prijs €60 (toegangstickets niet inbegrepen)

Duur Ongeveer 2u

MEDIATOREN

In Cultuurcentrum Mechelen en het Hof van Busleyden kan je met al je vragen terecht bij onze mediators: zij zijn continu ter plekke aanwezig om uitleg te geven over de kunstwerken.

NOCTURNES

Speciale nocturnes voor organisaties en bedrijven zijn mogelijk op aanvraag.

Reservaties via info@contourmechelen.be of +32(0)15 33 08 01

EDUCATIEVE WERKING

CONTOUR 7 heeft een begeleidende lesmap beschikbaar op maat van hoger secundair onderwijs en hoger onderwijs. Deze kunt u makkelijk terugvinden en valt gratis te downloaden op onze website.

WWW.CONTOUR7.BE

CONTOUR PLUS

Er zijn enkele fijne toeristische arrangementen op maat van CONTOUR 7 onder de noemer CONTOUR PLUS. Het toegangsticket voor de Biënnale voor Bewegend Beeld levert de volgende voordelige optelsommen op.

CONTOUR + boottocht op de Dijle: €1 korting voor een boottocht op de Dijle op vertoon van je CONTOUR 7-toegangsticket – www.v-zit.be/malinska

CONTOUR + bezoek Sint- Romboutstoren: €2 korting voor een bezoek aan de Sint-Romboutstoren op vertoon van je CONTOUR 7-toegangsticket – www.visitmechelen.be

CONTOUR + bezoek Kazerne Dossin: €2 korting voor een bezoek aan Kazerne Dossin op vertoon van je CONTOUR 7-toegangsticket – www.kazernedossin.eu

CONTOUR + overnachting Martin's Patershof: overnachting tegen voordeeltarief in Martin's Patershof, een uniek viersterrenhotel in een historische kerk. Voordeeltarief: €139/nacht voor 2 personen (pakket: CONTOUR 7 + overnachting + charmant ontbijtbuffet). Reservaties via mph@martinshotels.com, www.martins-hotels.com of +32(0)15 46 46 46

Meer informatie via info@contourmechelen.be of +32(0)15 33 08 01

CONTOUR BAR

Bij het startpunt van CONTOUR 7 in de Academie Mechelen kan je in de Contourbar terecht voor een drankje. De Biënnale voor Bewegend Beeld neemt er in samenwerking met Interieurkabinet voor de gelegenheid het interieur onder handen. Bij mooi weer kan je genieten van een drankje op het gelegenheidsterras. Bij slecht weer biedt de Contourbar voldoende alternatieven. Zo zijn er de *One Minute Film awards*: jongeren tot 22 jaar kunnen deel worden van de Biënnale door een filmpje van één minuut in te zenden.

CONTOUR APP

Hoewel verloren lopen in Mechelen best een aangename ervaring is, kunnen de bezoekers van CONTOUR 7 op hun lauweren rusten. In samenwerking met de opleiding Interactive Multimedia Design aan de Thomas More-hogeschool is

er namelijk een smartphone-applicatie die je vlotjes langs het parcours gidst. Deze kan je tijdens het lessen van je dorst in de Contourbar meteen op je smartphone laden dankzij de gratis wifi-verbinding.

Downloaden via app.contour7.be

TOTALE KIJKTIJD

De totale kijktijd van CONTOUR 7 bedraagt een viertal uren, inclusief wandeltijd. Je kan dus makkelijk de Biënnale voor Bewegend Beeld op een halve dag bezoeken. Zo blijft er tijd over om de adresjes van Meer in Mechelen te bezoeken.

MEER INFORMATIE OP WW.CONTOUR7.BE

DE KRIJTLIJNEN VAN CONTOUR |

Contour is er om de twee jaar, twee maanden lang. Het festival profileert zich al van bij de start in 2003 als 'de eerste tentoonstelling in Vlaanderen die volledig aan videokunst - of bewegend beeld - is gewijd en die het hele scala laat zien'.

De artistieke krijtlijnen van de eerste biënnale gelden vandaag nog steeds:

- a) de nadruk op bewegend beeld als een vorm van beeldende kunst
- b) het artistieke belang van de presentatie,
- c) de focus op heel recent of nieuw werk.

Belangrijk is ook het evenwicht tussen boegbeelden en beloftevolle jonge talenten en tussen binnenland en buitenland. De formule van de stadswandeling met film, video, installaties en – sinds enkele jaren - performances op verschillende locaties sloeg meteen aan. De voorbije zes edities heeft Contour afdoende bewezen bezieling en toekomst te hebben. Bewegend beeld kent een grote dynamiek als kunstvorm en Mechelen heeft zich op de kaart gezet als een inspirerende en unieke kunststad.

Toch is het belangrijk dat elke editie een artistieke injectie krijgt. Daarom wordt telkens gewerkt met een andere curator. Een architect of bureau en een grafisch vormgever helpen met de inbedding en de aankleding van de tentoonstelling.

DOELPUBLIEK EN PUBLIEKSWERKING |

Contour werkt op basis van een plan, waarin de doelgroepen duidelijk omschreven worden:

- **het nationale (75%) en internationale (25%) kunstpubliek**
- **studenten van middelbare scholen, hogescholen, academies en universiteiten**
- **medioren en senioren**
- **de toeristische bezoekers**
- **de Mechelaars zelf, alle Mechelaars**

Door de biënnale telkens te organiseren als een nieuwe wandeling door het centrum van de stad, worden de kunstwerken **zo dicht mogelijk bij de mensen** gebracht. Bezoekers ontdekken én het Mechels patrimonium én de kunst met bewegend beeld. Ook met andere initiatieven buiten de biënnale treedt Contour helemaal in de publieke ruimte.

De bezoekers moeten goed ontvangen en begeleid worden. **Bij de biënnale** zijn zo'n vijftig **suppoosten, gidsen en mediatoren** betrokken. Zij zijn het gezicht van de tentoonstelling, het eerste aanspreekpunt. Met een opleiding vooraf en bijsturing tussendoor proberen we hen het belang van hun taak te laten inzien. Ze waken niet alleen over locaties en apparatuur, ze moeten ook voldoende weten over de werken en de context van de tentoonstelling om vragen van bezoekers te kunnen beantwoorden en hen wegwijs te maken.

Bij een omvangrijke tentoonstelling die de vorm van een parcours heeft, is een goede **signalisatie** van groot belang, een vorm van elementaire beleefdheid eigenlijk. De **bezoekersbrochure** van de biënnale bevat een duidelijk wandelplan, benevens uitleg over de werken en de locaties.

Meer uitgebreide informatie kunnen de belangstellenden vinden op de **website** die maandelijks en korter bij een opening en tijdens een tentoonstelling wekelijks wordt geupdated. Bij de biënnale hoort ook een **catalogus**, met essays van de curator en andere deskundigen, interviews met of artikels over de kunstenaars, de geschiedenis van de locaties en tal van illustraties.

Groepen vanaf 10 personen kunnen een begeleid bezoek bestellen en krijgen een **gids** met kennis van zaken mee. Ook **nocturnes**, avondlijke wandelingen op maat, zijn mogelijk. Dat is een formule die wordt gewaardeerd door bedrijven, organisaties en verenigingen en kan worden afgerond met een receptie.

We willen met andere woorden **de basisvoorwaarden voor een geslaagd bezoek** nooit uit het oog verliezen: van nette locaties over een puike presentatie, waar alles technisch naar behoren werkt, naar een goede

signalisatie zodat de bezoeker makkelijk de weg van de ene naar de andere locatie vindt, tot de mogelijkheid om makkelijk extra informatie in te winnen over een bepaald werk of over de tentoonstelling in het algemeen.

CONTOUR IN HET VERLEDEN |

2013 | Curator: Jacob Fabricius

“De toeschouwers krijgen het gevoel dat een wereld voor hen wordt geopend. Slechts weinig kunstwerken slagen daarin. De keuze van Contour voor een bizarre werkplek heeft een fascinerend resultaat opgeleverd.”

De Standaard

“Met haar zesde editie is Contour, de biënnale voor bewegend beeld in Mechelen, niet enkel gegroeid noblesse oblige -maar ook volwassener geworden. ... Samenwerking met andere biënnales plaatst het in een internationaal verband.”

(H)art

“In de nieuwe, ondergrondse zaal van het Hof van Busleyden werd voor de gelegenheid een architectonische constructie geïnstalleerd die aan de grondstructuur van zowel een sportarena, de binnenplaats van een gevangenis als (met wat goede wil) het middenschip van een kerk doet denken. Er zitten prangende werken bij. ... Een stomp in de maag is I Screamed and I Screamed and I Screamed: een hok, een video still van een gevangensmuur, vier geluidstapes met geschreeuw.”

Knack

2011 | Curator: Anthony Kiendl

Le Soir riep Contour 2011 uit tot één van de vijf **beste Belgische exposities van het jaar**.

“Un formidable parcours Contour Mechelen (où je suis resté sans voix devant une installation d'Edith Dekyndt dans une ancienne salle des fêtes).”

Le Soir

“Op Contour, de biënnale voor het bewegende beeld in Mechelen, valt dit jaar een stevige portie rockmuziek te beluisteren. Beeld en klank gaan er verrassende combinaties aan. ... De topper van deze Contour is de film ‘Band’ van de Amerikaan Adam Pendleton. ... In verbluffende zwart-witbeelden vat Pendleton de magie van de muziek.”

De Standaard

“Dit is de meest geslaagde editie van Contour, de Mechelse biënnale voor bewegend beeld. ... Je begint onvermijdelijk met een brede glimlach op het gezicht aan deze tentoonstelling van zodra je de trappen van het station Nekkerspoel afdaalt en het geluid en beeld van Dennis Tyfus’ ‘Gargles from Ipanema’ je tegemoetkomen.”

(H)art

2009 | Curator: Katerina Gregos

The Bulletin, hét Engelstalige Belgische weekblad, heeft Contour 2009 uitgeroepen tot beste Belgische expositie van het jaar.

“Mechelen’s biennial of moving image offered more engaging food for thought than any other exhibition I saw in Belgium this year. The show was affecting, challenging and bristling with intelligence. Beauty too.”

The Bulletin

“Veruit het meest verbluffende werk is ‘The Ship Of Fools’ van Julian Rosefeldt. Het is een monumentale installatie met vier schermen waarop gelijktijdig vier films worden geprojecteerd. Het geheel is van een sublieme schoonheid.”

De Standaard

“La suite de découvertes belles ou stimulantes, que cette Biennale permet souvent, nous emmène loin des fadaïses de “La fin de l’Histoire”, chère à Fukuyama. L’Histoire continue à souffler sur nous, dans notre vie la plus intime.”

La Libre Belgique

2007 | Curator: Nav Haq

“Geen hutsekluts van installaties, maar filmpjes binnen een haalbaar parcours. Een geslaagde afwisseling van frisse en al wat verbleekte video’s, alle van een voortreffelijke kwaliteit. Contour 2007 heeft weinig te lijden van tentoonstellingsmatige drempels...je rolt er losjes in zonder dat je er erg in hebt.”

Focus Knack

“Een frisse kijk met creaties van kunstenaars die niet behoren tot het vaste lijstje van dit soort grote tentoonstellingen.”

Knack

“De manier waarop Contour veel kunstwerken mee mogelijk heeft gemaakt, is een voorbeeld voor andere kunstorganisaties.”

De Standaard

2005 | Curator: Cis Bierinckx

“De integratie van het werk van Deprez in de Sint-Janskerk illustreert dat kunst van vandaag en schoonheid van gisteren elkaar op een unieke manier kunnen versterken.”

De Standaard

2003 | Curator: Etienne Van den Bergh

“Het is allemaal bevreemdend, intrigerend, mooi en zelfs poëtisch, zonder dat je als toeschouwer alles begrijpt.”

De Morgen

CONTACT |

Steven Op de Beeck

Directeur

T. 0032 15 33 08 01

M. 0032 477 40 80 98

E. steven@contourmechelen.be

Alyssa Decq

Productie en publiekswerking

T. 0032 15 33 08 01

M. 0032 474 51 57 85

E. alyssa@contourmechelen.be

Hannes Dereere

Communicatie en pers

T. 0032 15 33 08 01

M. 0032 497 73 21 45

E. hannes@contourmechelen.be

CONTOUR MECHELEN vzw

Sint-Romboutskerkhof 2

B-2800 Mechelen

www.contourmechelen.be

www.contour7.be